Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 24. januarja 2019*

„Predhodno odločanje – Direktiva 1999/37/ES – Dokumenti za registracijo vozil – Manjkajoči podatki v potrdilih o registraciji – Vzajemno priznanje – Direktiva 2007/46/ES – Vozila, izdelana pred harmonizacijo tehničnih zahtev na ravni Evropske unije – Spremembe, ki vplivajo na tehnične značilnosti vozila“

V zadevi C-326/17,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložil Raad van State (državni svet, Nizozemska) z odločbo z dne 24. maja 2017, ki je na Sodišče prispela 31. maja 2017, v postopku

Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW)

proti

X,

Y,

in

X,

Y

proti

Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW)

ter

Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW)

proti

Z,

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi T. von Danwitz, predsednik sedmega senata v funkciji predsednika četrtega senata, K. Jürimäe, sodnica, C. Lycourgos, E. Juhász (poročevalec) in C. Vajda, sodniki,

* Jezika postopka: angleščina in nizozemščina.

generalni pravobranilec: N. Wahl,

sodna tajnica: M. Ferreira, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 7. junija 2018,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW) C. B. J. Maenhout, agent, skupaj z M. van Heezikom, advocaat,

– za X in Y C. B. Krol Dobrov, zastopnik,

– za Z S. J. C. van Keulen, advocaat,

– za nizozemsko vlado M. Bulterman, M. Noort, M. Gijzen in P. Huurnink, agentke,

– za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj s F. Meloncellijem, avvocato dello Stato,

– za norveško vlado R. Nordeide in C. Anker, agenta,

– za Evropsko komisijo M. Huttunen, A. Nijenhuis in N. Yerrell, agenti,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 20. septembra 2018

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago določb Direktive Sveta 1999/37/ES z dne 29. aprila 1999 o dokumentih za registracijo vozil (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 7, zvezek, 4, str. 351) in Direktive 2007/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. septembra 2007 o vzpostavitvi okvira za odobritev motornih in priklopnih vozil ter sistemov, sestavnih delov in samostojnih tehničnih enot, namenjenih za taka vozila (Okvirna direktiva) (UL 2007, L 263, str. 1).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora, prvič, med Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW) (direktorat urada za cestni promet, Nizozemska, v nadaljevanju: RDW) ter X in Y in, drugič, med zadnjenavedenima in RDW ter v okviru spora med RDW in Z v zvezi z zavrnitvijo, s strani RDW, priznanja potrdil o registraciji vozil, ki so jih izdale druge države članice, in registracije teh vozil na Nizozemskem.

Pravni okvir

Pravo Unije

Direktiva 70/156

3 Direktiva Sveta 70/156/EGS z dne 6. februarja 1970 o približevanju zakonodaje držav članic o homologaciji motornih in priklopnih vozil (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 1, str. 44), kakor je bila spremenjena z Direktivo Sveta 92/53/EGS z dne 18. junija 1992 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje, 13, zvezek 11, str. 205) (v nadaljevanju: Direktiva 70/156), v členu 2, naslovljenem „Opredelitve“, določa:

„V tej direktivi:

[…]

– izraz ‚vozilo‘ pomeni vsako motorno vozilo, namenjeno uporabi na cesti, dokončano, dodelano ali nedodelano, z vsaj štirimi kolesi in največjo konstrukcijsko določeno hitrostjo, večjo od 25 km/h, ter njegova priklopna vozila, razen tirnih vozil ter kmetijskih in gozdarskih traktorjev ter mobilnih strojev,

[…]“

Direktiva 1999/37

4 V uvodnih izjavah od 3 do 6 in 9 Direktive 1999/37 je navedeno:

„(3) […] uskladitev [harmonizacija] oblike in vsebine potrdila o registraciji [bo] olajšala njegovo razumevanje in tako prispevala k prostemu gibanju vozil, registriranih v eni državi članici, na cestah in ozemlju drugih držav članic[;]

(4) […] mora vsebina potrdila o registraciji omogočiti preverjanje, ali imetnik vozniškega dovoljenja, ki je bilo izdano v skladu z Direktivo Sveta 91/439/EGS z dne 29. julija 1991 o vozniških dovoljenjih [(UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 7, zvezek 1, str. 317)], vozi samo tiste kategorije vozil, za katere ima dovoljenje, in ker tako preverjanje izboljšuje varnost v cestnem prometu;

(5) […] vse države članice kot prvi pogoj za registracijo vozila, ki je bilo prej registrirano v drugi državi članici, zahtevajo dokument, ki potrjuje to registracijo in tehnične značilnosti vozila;

(6) […] uskladitev [harmonizacija] potrdila o registraciji [bo] olajšala ponovno obratovanje vozil, ki so bila predhodno registrirana v drugi državi članici, in bo prispeval[a] k pravilnemu delovanju notranjega trga;

[…]

(9) […] primerno [je] v[z]postaviti tesno sodelovanje med državami članicami, ki temelji na učinkoviti izmenjavi informacij, da bi olajšali tiste kontrolne preglede, ki so posebej namenjeni boju proti goljufiji in nezakonitemu trgovanju z ukradenimi vozili“.

5 Člen 1 te direktive določa:

„Ta direktiva velja za dokumente, ki so jih izdale države članice ob registraciji vozila.

Direktiva ne posega v pravice držav članic, da za začasno registracijo vozil uporabljajo dokumente, ki morda ne izpolnjujejo vseh zahtev te direktive.“

6 Člen 2 navedene direktive določa:

„Za namene te direktive:

(a) ‚vozilo‘ pomeni vsako vozilo, kot je opredeljeno v členu 2 Direktive Sveta 70/156/EGS […] ter v členu 1 Direktive Sveta 92/61/EGS z dne 30. junija 1992 o homologaciji dvo- ali trikolesnih motornih vozil [(UL 1992, L 225, str. 72)];

(b) ‚registracija‘ pomeni upravno dovoljenje za obratovanje vozila v cestnem prometu, vključno z identifikacijo vozila in izdajo serijske številke zanj, ki velja za registrsko številko;

(c) ‚potrdilo o registraciji‘ pomeni dokument, ki potrjuje, da je vozilo registrirano v državi članici;

(d) ‚imetnik potrdila o registraciji‘ pomeni osebo, v imenu katere je vozilo registrirano.“

7 Člen 3 Direktive 1999/37 določa:

„1. Države članice izdajo potrdilo o registraciji za vozila, ki morajo po njihovi nacionalni zakonodaji biti registrirana. Potrdilo je sestavljeno bodisi iz enega dela v skladu s Prilogo I ali iz dveh delov v skladu s Prilogama I in II.

Države članice lahko dovolijo službam, ki jih imenujejo v ta namen, zlasti proizvajalcem, da izpolnijo tehnične dele potrdila o registraciji.

2. Če se za vozilo, registrirano pred začetkom izvajanja te direktive, izdaja novo potrdilo o registraciji, države članice uporabijo vzorec potrdila, kot je opredeljen v tej direktivi, in lahko omejijo vpisovanje podrobnih podatkov na zahtevane podatke, ki so na voljo.

3. Podatki, podani v potrdilu o registraciji v skladu s Prilogo I in II, se navedejo z usklajenimi [s harmoniziranimi] kodami Skupnosti, ki so prikazane v teh prilogah.“

8 Člen 4 te direktive določa:

„Za namene te direktive druge države članice priznajo potrdilo o registraciji, ki ga je izdala država članica, za identifikacijo vozila v mednarodnem prometu ali za njegovo ponovno [novo] registracijo v drugi državi članici.“

9 Člen 8(1) te direktive določa, da države članice uveljavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, do 1. junija 2004.

Direktiva 2007/46

10 Člen 1 Direktive 2007/46, naslovljen „Predmet urejanja“, določa:

„Ta direktiva vzpostavlja usklajen [harmoniziran] okvir, ki vsebuje upravne predpise in splošne tehnične zahteve za odobritev vseh novih vozil iz njenega področja uporabe, ter sistemov, sestavnih delov in samostojnih tehničnih enot, namenjenih za ta vozila, zato da bi olajšali njihovo registracijo, prodajo in začetek uporabe v [Evropski uniji].

[…]“

11 Člen 2(1) te direktive, ki določa njeno „[p]odročje uporabe“, določa:

„Ta direktiva se uporablja za homologacijo vozil, načrtovanih in izdelanih v eni ali več stopnjah za uporabo v cestnem prometu, ter sistemov, sestavnih delov in samostojnih tehničnih enot, načrtovanih in izdelanih za takšna vozila.

Uporablja se tudi za posamično odobritev takšnih vozil.

Ta direktiva se uporablja tudi za dele in opremo, namenjene za vozila, ki jih zajema ta direktiva.“

12 Člen 3 navedene direktive, naslovljen „Opredelitve“, določa:

„V tej direktivi in v regulativnih aktih iz Priloge IV, razen če ni drugače določeno:

[…]

11. ‚motorno vozilo‘ pomeni vsako vozilo z lastnim motornim pogonom, ki ima najmanj štiri kolesa in je dokončano, dodelano ali nedodelano, z največjo konstrukcijsko določeno hitrostjo, ki presega 25 km/h;

12. ‚priklopno vozilo‘ pomeni vozilo brez lastnega pogona, ki je načrtovano in izdelano za vleko z motornim vozilom;

13. ‚vozilo‘ pomeni vsako motorno ali njegovo priklopno vozilo, kakor je opredeljeno v točkah 11 in 12;

[…]

19. ‚nedodelano vozilo‘ pomeni vsako vozilo, ki potrebuje vsaj eno nadaljnjo stopnjo dodelave, da bi izpolnilo vse ustrezne tehnične zahteve te direktive;

20. ‚dodelano vozilo‘ pomeni vozilo ob koncu postopka večstopenjske homologacije, ki izpolnjuje vse ustrezne tehnične zahteve te direktive;

21. ‚dokončano vozilo‘ pomeni vsako vozilo, ki ga ni treba dodelati, da bi izpolnjevalo ustrezne tehnične zahteve te direktive;

[…]“

13 Člen 4(3) Direktive 2007/46 določa:

„Države članice registrirajo, dovolijo prodajo ali začetek uporabe le tistih vozil, sestavnih delov in samostojnih tehničnih enot, ki izpolnjujejo zahteve iz te direktive.

Ne prepovejo, omejijo ali preprečijo registracije, prodaje, začetka uporabe ali vožnje po cestah vozil, sestavnih delov ali samostojnih tehničnih enot iz razlogov, povezanih z vidiki njihove izdelave in delovanja, zajetih v tej direktivi, če izpolnjujejo njene zahteve.“

14 Člen 24 te direktive, naslovljen „Posamične odobritve“, določa:

„1. Države članice lahko določeno vozilo, unikatno ali ne, oprostijo zahtev po skladnosti z eno ali več določbami te direktive ali z enim ali več regulativnimi akti, navedenimi v Prilogi IV ali Prilogi XI, pod pogojem, da določijo alternativne zahteve.

Od določb iz odstavka 1 se lahko odstopi le, če ima država članica za to utemeljene razloge.

Izraz ‚alternativne zahteve' pomeni upravne določbe in tehnične zahteve, katerih cilj je zagotovitev stopnje varnosti v prometu in varstva okolja, ki je v največji možni meri smiselno enakovredna stopnji, ki jo zagotavljajo določbe iz Priloge IV ali Priloge XI.

[…]

6. Veljavnost posamične odobritve je omejena na ozemlje države članice, ki jo je podelila.

Če vlagatelj želi prodati, registrirati ali dati v uporabo v drugi državi članici vozilo, ki mu je bila izrečena posamična odobritev, tista država članica, ki je odobritev podala, vlagatelja na njegovo zahtevo oskrbi z izjavo o tehničnih določbah, na podlagi katerih je bilo vozilo odobreno.

Za vozilo, ki mu je bila podeljena posamična odobritev s strani države članice v skladu z določbami tega člena, druga država članica dovoli, da se vozilo proda, registrira ali da v uporabo, razen če upravičeno domneva, da tehnične določbe, na podlagi katerih je bilo vozilo homologirano, niso enakovredne njenim.

7. Države članice na zahtevo proizvajalca ali lastnika vozila podelijo posamično odobritev za vozilo, ki je skladno z določbami te direktive in z regulativnimi akti, navedenimi v Prilogi IV ali Prilogi XI, kakor je primerno.

V takem primeru države članice upoštevajo posamično odobritev in dovolijo, da se vozilo lahko proda, registrira in da v uporabo.

[…]"

15 Člen 26 navedene direktive, naslovljen „Registracija, prodaja in začetek uporabe vozila", določa:

„1. Države članice brez poseganja v določbe členov 29 in 30 vozila registrirajo in dovolijo njihovo prodajo ali začetek uporabe le, če vsebujejo veljaven certifikat o skladnosti, izdan po členu 18.

Prodajo nedodelanih vozil lahko države članice dovolijo, lahko pa zavrnejo njihovo trajno registracijo in začetek uporabe, dokler vozila niso dodelana.

[…]"

16 Člen 48 Direktive 2007/46, naslovljen „Prenos", določa:

„1. Države članice sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev z bistvenimi spremembami te direktive pred 29. aprilom 2009. O tem takoj obvestijo Komisijo.

Te predpise uporabljajo od 29. aprila 2009.

[…]"

17 Člen 49 Direktive 2007/46, naslovljen „Razveljavitev", določa:

„Direktiva 70/156/EGS, se razveljavi z učinkom od 29. aprila 2009, kar pa ne vpliva na obveznosti držav članic v zvezi z roki za prenos v državno zakonodajo ter uporabo direktiv iz dela B Priloge XX.

Sklicevanje na razveljavljeno direktivo se razume kot sklicevanje na to direktivo in se bere skladno s tabelo ujemanja v Prilogi XXI."

Direktiva 2009/40/ES

18 V uvodni izjavi 2 Direktive 2009/40/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. maja 2009 o tehničnih pregledih motornih vozil in njihovih priklopnikov (UL 2009, L 141, str. 12) je navedeno, da „[naj v] okviru skupne prometne politike […] promet nekaterih vozil v Skupnosti poteka v najbolj ugodnih razmerah za varnost in konkurenčne pogoje med prevozniki v državah članicah“.

19 Člen 1 te direktive določa:

„1. V vsaki državi članici se na motornih vozilih, registriranih v tej državi, ter njihovih priklopnikih in polpriklopnikih opravljajo redni tehnični pregledi v skladu s to direktivo.

2. Kategorije preskušanih vozil, pogostost tehničnih pregledov in postavke, ki jih je treba preskusiti, so navedeni v prilogah I in II.“

20 Člen 3(2) navedene direktive določa:

„Vsaka država članica na enaki podlagi, kot če bi sama izdala dokazilo, prizna dokazilo, izdano v drugi državi članici, da je motorno vozilo, registrirano na ozemlju te druge države, skupaj s svojim priklopnikom ali polpriklopnikom opravilo tehnični pregled, ki izpolnjuje vsaj zahteve iz te direktive.“

21 Člen 5(a) te direktive določa:

„Ne glede na določbe prilog I in II lahko države članice:

(a) prenesejo na zgodnejši termin datum za prvi obvezni tehnični pregled in po potrebi predajo vozilo v pregled pred registracijo“.

Nizozemsko pravo

22 V skladu s členom 52a(1) Wegenverkeerswet 1994 (zakon o cestnem prometu iz leta 1994) „RDW izda potrdilo o registraciji, s katerim potrjuje vpis v evidenco registriranih vozil z navedbo imena imetnika potrdila o registraciji“.

23 Člen 25b kentekenreglement (uredba o potrdilih o registraciji) določa:

„1. Lastnik ali imetnik vozila, za katero ta zahteva prvo registracijo z navedbo imena imetnika potrdila o registraciji in ki je bilo predhodno registrirano v drugi državi članici Evropske unije, predloži del I potrdila o registraciji, izdanega v tej državi članici, in del II, če je bil izdan.

2. Registracija z navedbo imena imetnika potrdila o registraciji iz odstavka 1 se zavrne, kadar del II potrdila o registraciji, če je bil izdan, ni predložen.

3. V izjemnih primerih in z odstopanjem od odstavka 2 lahko RDW registrira vozilo in navede ime imetnika potrdila o registraciji, če pristojni organi države članice, v kateri je bilo vozilo predhodno registrirano, pisno ali po elektronski pošti potrdijo, da je vlagatelj zahtevka upravičen do registracije vozila v drugi državi članici.

4. RDW hrani zbrana potrdila o registraciji ali njihove dele šest mesecev in v roku dveh mesecev od datuma, ko so bili zbrani, o tem obvesti organe države članice, ki so izdali potrdilo o registraciji. Na njihovo zahtevo RDW zbrana potrdila o registraciji vrne organom države članice, ki so izdali potrdilo o registraciji.“

Spori o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

24 X in Y po eni strani ter Z po drugi strani so 14. januarja oziroma 10. junija 2014 pri RDW vložili vlogi za vpis motornega vozila v nizozemsko evidenco registriranih vozil. Eno od teh vozil je leta 1950 izdelala družba Bentley Motors Limited, ki je vozilo označila z identifikacijsko številko (*Vehicle identification number*, v nadaljevanju: VIN) B28J0, in to vozilo je bilo registrirano istega leta v Angliji. Drugo vozilo je leta 1938 izdelala družba Alvis Car and Engineering Company Limited in ga označila z VIN 14827.

25 Vozilo znamke Bentley je bilo leta 2013 znatno spremenjeno. Belgijski organi so 29. oktobra 2013 izdali potrdilo o registraciji za to vozilo, ki vsebuje povzetek podatkov. Predložitveno sodišče navaja, da iz pregleda tega vozila, opravljenega februarja 2014, izhaja, da je po novem sestavljeno iz šasije Bentley Mark IV z osemcilindrskim motorjem Rolls Royce in iz nove karoserije drugačnega videza po modelu Bentley Speed Six ter da sta njegova šasija in sistem prenosa moči v veliki meri ohranjena. Ob upoštevanju sprememb v primerjavi z originalnim modelom je RDW z odločbo z dne 10. februarja 2014 vlogo za vpis v evidenco registriranih vozil, ki sta jo vložila X in Y, zavrnil.

26 Na podlagi drugega potrdila o registraciji, ki ga je izdal pristojni belgijski organ 19. maja 2014, sta X in Y 4. junija 2014 podala novo vlogo za registracijo. Z dopisom z dne 18. julija 2014 ju je RDW obvestil, da je bila belgijskim organom poslana poizvedba glede vozila. Iz odgovorov na to poizvedbo naj bi izhajalo, da so belgijski organi za izdajo potrdila o registraciji uporabili izvirno angleško potrdilo o registraciji iz leta 1950. Ob upoštevanju tega je RDW z odločbo z dne 27. avgusta 2014 drugo vlogo za registracijo zavrnil.

27 Motorno vozilo znamke Alvis, za katero je bilo angleško potrdilo o registraciji izdano 14. oktobra 2013 na podlagi podatkov, navedenih v spremnih dokumentih, ki jih pripravi proizvajalec, je bilo prav tako večkrat bistveno spremenjeno. Zato je RDW za odločitev o vlogi za registracijo, ki jo je podal Z, zaprosil za informacije pristojni angleški organ. Ta mu je sporočil, da je vozilo registriral na podlagi podatkov v spremni dokumentaciji, ki jo je pripravil proizvajalec, ter fotografij in informacij kluba lastnikov vozil. Poleg tega RDW ni mogel pridobiti odgovora na vprašanje glede podatkov o znamki Alvis, v zvezi s katerimi je bilo izdano angleško potrdilo o registraciji. RDW je z odločbo z dne 29. septembra 2014 vlogo Z za registracijo zavrnil.

28 RDW je v svojih odločbah z dne 10. februarja 2014 in 29. septembra 2014 navedel, da je registracije zavrnil zato, ker zadevni vozili zaradi neizpolnjevanja tehničnih zahtev iz Direktive 2007/46 nista vozili niti v smislu člena 3 te direktive niti v smislu člena 2(a) Direktive 1999/37, tako da se zadnjenavedena direktiva v obravnavanem primeru ne uporablja. Če bi se Direktiva 1999/37 za ti vozili uporabljala, pa RDW meni, da potrdila o registraciji, ki so jih za navedeni vozili že izdali organi drugih držav članic, nikakor niso potrdila o registraciji, harmonizirana v smislu te zadnjenavedene direktive, in zato ne bi smela biti priznana na njeni podlagi. Poleg tega RDW meni, da ta potrdila ne omogočajo identifikacije teh istih vozil. Nazadnje, po mnenju RDW zadevnima voziloma v njuni sedanji sestavi ne bi bila nikoli dovoljena udeležba v prometu na dan, ko je bilo zanju pridobljeno prvo potrdilo o registraciji, in sicer leta 1950 oziroma 1938, iz elementov, s katerimi RDW razpolaga, pa ne izhaja jasno, da je bila zanju pridobljena posamična odobritev takega dovoljenja za udeležbo po njuni spremembi.

29 X in Y po eni strani ter Z po drugi strani so vložili tožbi zoper odločbi o zavrnitvi registracije v zvezi s tema voziloma. Po mnenju sodišč, ki sta odločali na prvi stopnji, zadevni motorni vozili spadata na področje uporabe Direktive 1999/37, tako da se ta direktiva uporablja in da morata ti vozili biti identificirani na podlagi svojih potrdil o registraciji, ki sta harmonizirani potrdili za namene navedene direktive. Ti sodišči sta torej šteli, da bi RDW moral izdati nizozemsko potrdilo o registraciji X in Y ter da bi RDW moral znova odločiti o vlogi za registracijo, ki jo je podal Z.

30 RDW je proti tema sodbama vložil pritožbi pred predložitvenim sodiščem. Tudi X in Y sta pred tem sodiščem vložila pritožbo zoper sodbo, ki ju zadeva.

31 Predložitveno sodišče poudarja, da se spor nanaša na vprašanje, ali je RDW kršil člen 25b uredbe o potrdilih o registraciji, kot se razlaga ob upoštevanju člena 4 Direktive 1999/37, ker v zvezi z registracijo vozil znamk Bentley in Alvis na Nizozemskem ni priznal dokumentov za registracijo, izdanih zanju, kar pomeni, da je treba ugotoviti, ali se ta direktiva uporablja. To sodišče dodaja, da v obravnavanem primeru ti potrdili formalno izpolnjujeta vzorec, ki ga določa ta direktiva, vendar nekateri obvezni podatki, ki jih je mogoče na lahek način pridobiti ob pregledu vozila, v teh dokumentih niso navedeni. Nazadnje se predložitveno sodišče sprašuje, ali RDW v zvezi z vlogo za priznavanje potrdila o registraciji, izdanega v drugi državi članici, lahko pregleda zadevna vozila, da bi preveril, ali izpolnjujejo tehnične zahteve iz Direktive 2007/46.

32 Glede na to, da je za rešitev sporov, ki sta bila predložena Raad van State (državni svet, Nizozemska) in ki ju je ta združil, potrebna razlaga določb direktiv 1999/37 in 2007/46, je ta prekinil odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložil ta vprašanja:

„1. Ali se Direktiva [1999/37] uporablja za motorna vozila, ki so obstajala že pred 29. aprilom 2009, torej od takrat, ko morajo države članice uporabljati zakone in druge predpise, ki so potrebni za izvajanje Direktive [2007/46/ES]?

2. Ali je motorno vozilo, ki je po eni strani sestavljeno iz bistvenih sestavnih delov, ki so bili izdelani pred začetkom uporabe Direktive 2007/46, in po drugi strani iz bistvenih sestavnih delov, ki so bili dodani šele po začetku uporabe te direktive, motorno vozilo, ki je obstajalo že pred začetkom uporabe direktive, ali pa je bilo tako motorno vozilo izdelano šele po začetku uporabe te direktive?

3. Ali na podlagi člena 3(2) Direktive 1999/37 obveznost registracije v smislu člena 4 te direktive velja brez omejitev, če v potrdilo o registraciji pri nekaterih kodah Skupnosti (ki morajo biti v skladu s prilogami direktive nujno navedene) niso vneseni podatki, vendar je mogoče te podatke preprosto ugotoviti?

4. Ali je v skladu s členom 4 Direktive 1999/37 dopustno, da se prizna potrdilo o registraciji, ki ga je izdala druga država članica, vendar pa se kljub temu opravi tehnični pregled vozila v smislu člena 24(6) Direktive 2007/46 in se, če vozilo ne ustreza tehničnim določbam države članice, izdaja potrdila o registraciji zavrne?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

33 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je člen 2(a) Direktive 1999/37 v povezavi s členom 3, točki 11 in 13, Direktive 2007/46 treba razlagati tako, da se Direktiva 1999/37 uporablja za dokumente, ki so jih izdale države članice ob registraciji vozil, izdelanih pred 29. aprilom 2009, ko se je iztekel rok za prenos Direktive 2007/46.

34 V skladu s členom 2(a) Direktive 1999/37 se kot vozilo za namene te direktive šteje vsako vozilo, ki ustreza opredelitvi iz člena 2 Direktive 70/156.

35 Iz tega sledi, da je od datuma sprejetja Direktive 1999/37 njen namen ta, da se uporablja za vozila, dana na trg pred 29. aprilom 2009.

36 To ugotovitev potrjuje člen 3(2) Direktive 1999/37, v skladu s katerim države članice, kadar se za vozilo, registrirano pred začetkom izvajanja te direktive, izda novo potrdilo o registraciji, uporabijo vzorec potrdila, kot je opredeljen v tej direktivi, in lahko omejijo vpisovanje podrobnih podatkov na zahtevane podatke, ki so na voljo.

37 Ta določba je tako posebno pravilo za vozila, ki so bila registrirana pred izvajanjem Direktive 1999/37, v zvezi s katero je bil rok za prenos v členu 8 te direktive določen na 1. junij 2004.

38 Navedena ugotovitev je podprta tudi s ciljem Direktive 1999/37, ki je, kot je razvidno iz njene uvodne izjave 6, s harmonizacijo potrdila o registraciji zagotoviti ponovno obratovanje vozil, ki so bila predhodno registrirana v drugi državi članici. Izključitev dokumentov o registraciji, ki jih izdajo države članice za vozila, izdelana pred 29. aprilom 2009, iz področja uporabe te direktive bi bila namreč v nasprotju s tem ciljem.

39 Sama okoliščina, da je bila Direktiva 70/156 razveljavljena z učinkom od 29. aprila 2009 z Direktivo 2007/46, katere člen 49 določa, da se sklicevanja na razveljavljeno direktivo štejejo za sklicevanja na Direktivo 2007/46 in se berejo v skladu s tabelo ujemanja iz Priloge XXI k zadnjenavedeni direktivi, ne more spremeniti te ugotovitve.

40 Iz te priloge XXI sicer izhaja, da je treba sklicevanja na člen 2 Direktive 70/156 razumeti kot sklicevanja na člen 3 Direktive 2007/46. Res je tudi, da je v skladu s točko 11 tega člena 3 v povezavi z njegovo točko 13 motorno vozilo bodisi dokončano, bodisi dodelano, bodisi nedodelano, in da mora biti v skladu s točkami od 19 do 21 navedenega člena 3 nedodelano vozilo dodelano v skladu s tehničnimi zahtevami, naloženimi z Direktivo 2007/46, medtem ko dokončana in dodelana vozila te zahteve izpolnjujejo.

41 Vendar teh sklicevanj na člen 3 Direktive 2007/46 le za namene opredelitve pojma „vozilo“ ni mogoče razlagati tako, da nalagajo spoštovanje navedenih tehničnih zahtev za vozila v obratovanju pred 29. aprilom 2009.

42 Treba je namreč poudariti, kot je to storila Komisija, da se takšne tehnične zahteve v skladu s členom 1 Direktive 2007/46 lahko uporabljajo ob homologaciji novih vozil, od 29. aprila 2009.

43 Torej je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 2(a) Direktive 1999/37 v povezavi s členom 3, točki 11 in 13, Direktive 2007/46 razlagati tako, da se Direktiva 1999/37 uporablja za dokumente, ki so jih izdale države članice ob registraciji vozil, izdelanih pred 29. aprilom 2009, ko se je iztekel rok za prenos Direktive 2007/46.

Drugo vprašanje

44 Ob upoštevanju odgovora na prvo vprašanje na drugo vprašanje ni treba odgovoriti.

Tretje vprašanje

45 Predložitveno sodišče s tretjim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 4 Direktive 1999/37 v povezavi s členom 3(2) te direktive razlagati tako, da imajo organi države članice, v kateri se zahteva nova registracija rabljenega vozila, pravico zavrniti priznanje potrdila o registraciji, izdanega v državi članici, v kateri je bilo vozilo predhodno registrirano, ker nekateri obvezni podatki na potrdilu manjkajo, vendar jih je mogoče zlahka najti.

46 Najprej, iz samega besedila člena 4 Direktive 1999/37, ki določa, da morajo druge države članice pri novi registraciji vozila v teh državah priznati potrdilo o registraciji, ki ga neka država članica izda po vzorcu iz Priloge k tej direktivi, je razvidno, da ta člen, kar zadeva spoštovanje načela priznavanja potrdil o registraciji vozil, državam članicam ne dopušča nobenega polja proste presoje (sodba z dne 6. septembra 2012, Komisija/Belgija, C-150/11, EU:C:2012:539, točka 73).

47 Sodišče je presodilo, da Direktiva 1999/37 državam članicam ne omogoča, da ob registraciji vozila, ki je predhodno registrirano v drugi državi članici, zahtevajo kak drug dokument kot potrdilo o registraciji (glej v tem smislu sodbo z dne 6. septembra 2012, Komisija/Belgija, C-150/11, EU:C:2012:539, točka 79).

48 Vendar je Sodišče štelo, da ima država članica pravico pred registracijo vozila, ki je bilo predhodno registrirano v drugi državi članici, opraviti identifikacijo tega vozila in v ta namen zahtevati njegovo predstavitev, kar vključuje fizični pregled, da se preveri, ali je vozilo dejansko na njenem ozemlju in ustreza podatkom, navedenim na potrdilu o registraciji (glej v tem smislu sodbo z dne 20. septembra 2007, Komisija/Nizozemska, C-297/05, EU:C:2007:531, točke 54, 55 in od 57 do 63).

49 Tako predstavitev je Sodišče opredelilo kot preprosto upravno formalnost, s katero se ne uvaja noben dodaten pregled, ampak je del samega obravnavanja vloge za registracijo in poteka postopka (glej v tem smislu sodbo z dne 20. septembra 2007, Komisija/Nizozemska, C-297/05, EU:C:2007:531, točka 58).

50 Glede ciljev Direktive 1999/37 je treba opozoriti, da naj bi se z njo prispevalo k prostemu gibanju vozil na ozemlju drugih držav članic, tako da se kot nujni pogoj za registracijo vozila, ki je bilo predhodno registrirano v drugi državi članici, zahteva dokument, ki potrjuje to registracijo in tehnične značilnosti vozila, da bi se olajšalo ponovno obratovanje navedenih vozil v drugi državi članici in da bi se tako prispevalo k pravilnemu delovanju notranjega trga (sodba z dne 6. septembra 2012, Komisija/Belgija, C-150/11, EU:C:2012:539, točka 74).

51 Poleg tega mora v skladu z uvodno izjavo 4 navedene direktive vsebina potrdila o registraciji omogočiti preverjanje, ali imetnik vozniškega dovoljenja vozi samo tiste kategorije vozil, za katere ima dovoljenje, tako preverjanje pa izboljšuje varnost v cestnem prometu.

52 Glede tega mora potrdilo o registraciji, ki ga je predhodno izdala država članica, omogočiti identifikacijo zadevnega vozila, to pa mora ustrezati podatkom, navedenim v tem potrdilu za namene nove registracije v drugi državi članici (glej v tem smislu sodbo z dne 20. septembra 2007, Komisija/Nizozemska, C-297/05, EU:C:2007:531, točke od 54 do 56), da bi se zagotovilo spoštovanje zahtev prometne varnosti.

53 Dodati je treba, da člen 3(2) Direktive 1999/37 določa, da če se, kot v zadevi v glavni stvari, izda novo potrdilo o registraciji za vozilo, registrirano pred začetkom izvajanja te direktive, to je pred 1. junijem 2004, države članice lahko omejijo vpisovanje podrobnih podatkov na zahtevane podatke, ki so na voljo.

54 Kot je generalni pravobranilec navedel v točki 67 sklepnih predlogov, uporaba tovrstne izjeme s strani držav članic ne pomeni, da se zadevno potrdilo o registraciji ne bi bilo smelo priznati pozneje.

55 Ker pa iz predloga za sprejetje predhodne odločbe izhaja, da je vsaj nekaj manjkajočih podatkov na potrdilih o registraciji iz postopka v glavni stvari – kot je število sedežev – ki so obvezni, mogoče pridobiti brez težav, je treba za te podatke šteti, da so na voljo v času priprave teh potrdil. Poleg tega, ker so bila vozila iz postopka v glavni stvari občutno spremenjena, nekatere pomembne tehnične lastnosti v teh potrdilih o registraciji niso bile navedene, RDW pa je štel, da identifikacije teh vozil ni bilo mogoče opraviti.

56 V zvezi s tem je treba poudariti, da morajo, kot je razvidno iz točke 48 te sodbe, podatki, navedeni na potrdilu o registraciji, izdani pred začetkom izvajanja navedene direktive, ustrezati vozilu, ki ga to potrdilo opisuje, in morajo omogočiti identifikacijo zadevnega vozila na podlagi enostavnega preverjanja, ki ne vključuje nobenega dodatnega pregleda, kot je naveden v točkah 48 in 49 te sodbe.

57 Če ne gre za tak primer, imajo organi v državi članici nove registracije vozila, ki je bilo predhodno registrirano v drugi državi članici, pravico zavrniti priznanje takega potrdila.

58 Kar zadeva obravnavani primer, mora predložitveno sodišče preveriti ne le, ali podatki, navedeni v potrdilih iz zadeve v glavni stvari, ustrezajo vozilom, ki jih opisujejo, ampak tudi, ali omogočajo njihovo identifikacijo.

59 Glede na zgoraj navedeno je treba na tretje vprašanje odgovoriti, da je treba člen 4 Direktive 1999/37 v povezavi s členom 3(2) te direktive razlagati tako, da imajo organi države članice, v kateri se zahteva nova registracija rabljenega vozila, pravico zavrniti priznanje potrdila o registraciji, izdanega v državi članici, v kateri je bilo vozilo predhodno registrirano, kadar v tem potrdilu manjkajo nekateri obvezni podatki, kadar v njem navedeni podatki ne ustrezajo navedenemu vozilu in kadar to potrdilo ne omogoča identifikacije tega vozila.

Četrto vprašanje

60 Predložitveno sodišče s četrtim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 24(6) Direktive 2007/46 razlagati tako, da omogoča tehnični pregled vozila, registriranega v eni državi članici, če je predloženo v novo registracijo v drugi državi članici.

61 Kot je bilo navedeno v točki 42 te sodbe, se Direktiva 2007/46, vključno z njenim členom 24, nanaša samo na nova vozila.

62 Vozili iz postopka v glavni stvari pa sta rabljeni vozili, izdelani leta 1950 oziroma 1938.

63 Kot pravilno trdi Komisija, se v sporih iz postopka v glavni stvari ne postavlja vprašanje, ali sta bili ti vozili po letu svoje izdelave tako spremenjeni, da ju je treba obravnavati kot novi vozili, kar vključuje njuno morebitno posamično odobritev, saj ni sporno, da ti vozili nista bili bistveno spremenjeni med datumi potrdil o registraciji in datumi vlog za vpis v nizozemsko evidenco registriranih vozil.

64 V teh okoliščinah teh vozil ni mogoče šteti za novi vozili v smislu Direktive 2007/46, tako da člena 24(6) navedene direktive ni mogoče uporabiti.

65 Vendar okoliščina, da je nacionalno sodišče predlog za sprejetje predhodne odločbe formalno oblikovalo tako, da se je sklicevalo na nekatere določbe prava Unije, ni ovira za to, da Sodišče nacionalnemu sodišču ne bi predložilo vseh elementov razlage, ki bi lahko bili koristni pri sojenju o zadevi, o kateri odloča, ne glede na to, ali jih je nacionalno sodišče v vprašanjih navedlo. Glede tega mora Sodišče iz vseh elementov, ki jih je predložilo nacionalno sodišče, zlasti iz obrazložitve predložitvene odločbe, izluščiti elemente prava Unije, ki jih je treba razložiti ob upoštevanju predmeta spora (sodba z dne 29. septembra 2016, Essent Belgium, C-492/14, EU:C:2016:732, točka 43 in navedena sodna praksa).

66 V obravnavanem primeru je iz predložitvene odločbe razvidno, da je RDW ugotovil, da sta bili vozili iz postopka v glavni stvari pomembno spremenjeni po datumu, ko sta bili prvič dani v obratovanje, in da so na predloženih potrdilih manjkali nekateri podatki. Vendar kot je navedla Komisija, če te ugotovitve vzbujajo dvome o varnosti teh vozil v cestnem prometu, kar pa mora preveriti predložitveno sodišče, bi lahko položaj iz postopka v glavni stvari spadal na področje uporabe Direktive 2009/40.

67 V zvezi s tem člen 3(2) te direktive določa, da vsaka država članica na enaki podlagi, kot če bi sama izdala dokazilo, prizna dokazilo, izdano v drugi državi članici, da je motorno vozilo, registrirano na ozemlju te druge države, opravilo tehnični pregled, ki izpolnjuje vsaj zahteve iz te direktive. Nasprotno pa člen 5(a) te direktive izrecno določa, da lahko države članice datum za prvi obvezni tehnični pregled prenesejo na zgodnejši termin in po potrebi predajo vozilo v pregled pred registracijo.

68 Kot izhaja iz sodne prakse Sodišča, morajo države članice za vozila, predhodno registrirana v drugih državah članicah, načeloma ustrezno upoštevati rezultate tehničnih pregledov, opravljene v zadnjenavedenih državah članicah, ter se za ta vozila tehnični pregled ne bi smel nalagati splošno in sistematično (glej v tem smislu sodbi z dne 5. junija 2008, Komisija/Poljska, C-170/07, neobjavljena, EU:C:2008:322, točki 39 in 44, in z dne 6. septembra 2012, Komisija/Belgija, C-150/11, EU:C:2012:539, točka 62). Vendar ob upoštevanju pomembnosti cilja zagotavljanja varnosti cestnega prometa v Uniji, ki se mu sledi z Direktivo 2009/40, kot izhaja iz njene uvodne izjave 2, lahko država članica za uvoženo vozilo določi pregled pred njegovo registracijo, če kljub upoštevanju rezultatov tehničnih pregledov, opravljenih v drugi državi članici, obstajajo konkretni indici, da navedeno vozilo dejansko pomeni tveganje za varnost v cestnem prometu (glej v tem smislu sodbo z dne 6. septembra 2012, Komisija/Belgija, C-150/11, EU:C:2012:539, točke od 59 do 61).

69 Na četrto vprašanje je zato treba odgovoriti, da je treba člen 24(6) Direktive 2007/46 razlagati tako, da se ureditev, ki jo določa, ne uporablja za rabljeno vozilo, ki je že bilo registrirano v neki državi članici, če se to vozilo na podlagi člena 4 Direktive 1999/37 zaradi nove registracije predstavi organu druge države članice, pristojnemu na tem področju. Če pa obstajajo indici, da to vozilo pomeni tveganje za varnost v cestnem prometu, lahko ta organ na podlagi člena 5(a) Direktive 2009/40 zahteva, da se vozilo pred registracijo pregleda.

Stroški

70 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

1. **Člen 2(a) Direktive Sveta 1999/37/ES z dne 29. aprila 1999 o dokumentih za registracijo vozil v povezavi s členom 3, točki 11 in 13, Direktive 2007/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. septembra 2007 o vzpostavitvi okvira za odobritev motornih in priklopnih vozil ter sistemov, sestavnih delov in samostojnih tehničnih enot, namenjenih za taka vozila je treba razlagati tako, da se Direktiva 1999/37 uporablja za dokumente, ki so jih izdale države članice ob registraciji vozil, izdelanih pred 29. aprilom 2009, ko se je iztekel rok za prenos Direktive 2007/46.**

2. **Člen 4 Direktive 1999/37 v povezavi s členom 3(2) te direktive je treba razlagati tako, da imajo organi države članice, v kateri se zahteva nova registracija rabljenega vozila, pravico zavrniti priznanje potrdila o registraciji, izdanega v državi članici, v kateri je bilo vozilo predhodno registrirano, kadar v tem potrdilu manjkajo nekateri obvezni podatki, kadar v njem navedeni podatki ne ustrezajo navedenemu vozilu in kadar to potrdilo ne omogoča identifikacije tega vozila.**

3. **Člen 24(6) Direktive 2007/46 je treba razlagati tako, da se ureditev, ki jo določa, ne uporablja za rabljeno vozilo, ki je že bilo registrirano v neki državi članici, če se to vozilo na podlagi člena 4 Direktive 1999/37 zaradi nove registracije predstavi organu druge države članice, pristojnemu na tem področju. Če pa obstajajo indici, da to vozilo pomeni tveganje za varnost v cestnem prometu, lahko ta organ na podlagi člena 5(a) Direktive 2009/40/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. maja 2009 o tehničnih pregledih motornih vozil in njihovih priklopnikov zahteva, da se vozilo pred registracijo pregleda.**

Podpisi